

Güzel Baba Güzel Anne

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Kur'an-ı Kerim'in tarif ettiği ve tarihten bildiğimiz o kaba saba cahiliye insanlarından, Allah Teâlâ'nın razı olup cennet sözü verdiği mübarek ve tertemiz bir nesil çıkarmıştır.

Ashab-ı kiramın Peygamber aleyhisselamdan önceki günleri nazik bir mecliste konuşulamayacak kadar çirkin ve kötü manzaralarla doluydu. Resûlullah aleyhisselam onları tabiri caizse yıkayıp yağladı, hazırladı ve cennetlik hâle getirdi. Bataklıktan Arş'a yükseldiler.

Konunun bu kısmında bir soruyla başka bir meseleye geçeceğiz: Ashab-ı kiram sadece çok iyi namaz kılarak mı o hâle gelmişlerdi? Yaptıkları sadece alkolü bırakmak, zinayı terk etmek miydi? Onların iyi insanlar ve güzel müminler olduklarını biliyor, kabul ediyoruz ve hatıralarını dinlerken gözlerimiz yaşıyor, heyecanlanıyoruz. Bizi duygu seline maruz bırakan bu iyilikleri sadece namaz kılarak, haccederken mi geçerliydi? Sadece Bedir'de mi öyleydiler? Uhud'da şehit oluyor, Hendek'te kahramanlaşıyor ama sıra sözgelimi evlerine gelince merhametsiz ve despot kimseler mi oluyorlardı?

Cevap: Bunun mümkün olma ihtimali, iyi oruç tutan ama namaz kılmayan birinin cennetin dört dörtlük adayı olduğunu söyleyebileceğimiz kadardır. Müslümanlıkları bir bütün olduğu için Allah onlardan razı olmuştur. Evlerinde zalim olsalardı Allah onlardan razı gelmeyecekti. Resûlullah'ın mescidinde kim idiyeler evlerinde aynı kişi oluyorlardı. Bunu bilebilme nedenlerimizden biri de evlerinde yanlış iş yaptıklarında hemen bunun hakkında ayet-i kerime inmesidir.

Ezcümle camideki Müslümanlıklarının eş ilişkilerinde, ticarete, analık ve babalık rollerinde devam etmesini sağlamış, Medine'nin bütününe İslamlaştırmışlardır –sadece mescidini değil. Allah'ın onlardan razı olması, "din tamam oldu" buyurma sebebi budur. Çünkü evlerdeki veya dükkânlardaki Müslüman şahsiyet, camilerde namaz kılarak görülen şahsiyetle aynıydı. Bu iki manzara arasında çelişki olsaydı Allah'ın bu durumu münafıklık olarak adlandıracağı biliniyordu.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in cahiliye hayatından alıp yetiştirdiği nesil buysa bizim de kıyamet gününe dek bu minval üzerinde olmamız lazımdır. Yoksa bedava bir Ebu Bekir -radiyallahu anh- sevgisi kimseyi cennete koymaz, bedava Peygamber -aleyhisselam- sevgisinin koymadığı gibi. Peşlerinden gidilecek, illa taklit edileceklerdir.

Aynı sebeplerdir ki oruç tutmak, sakal bırakmak, namaz kılmak, tesettürlü olmak ve diğer şiarlarımızı kendisinden öğrendiğimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'den baba ve anne olmayı öğrenmek zorundayız. Aksi takdirde peşinden gidişimiz sorundur, bir tekerimiz patlak hâlde ilerliyoruz demektir. Bu da yol alabilmeyi imkânsızlaştırır.

Peygamber aleyhisselam Bedir'de, Hendek'te, Tebuk'te mücahit yetiştirdiği gibi evlerinde kocalar ve anneler de yetiştirmiştir. Bunun aksini düşünmek, Resûlullah'ın kocalık-babalık-annelik-karılık-evlatlık ile ilgili sistem bırakmaksızın dünyadan ayrıldığını iddia olur. Müminlik camiye daraltılmış işin adı değildir, hayatın her alanını kapsayacaktır. Mümin olarak girilen camiye Allah'ın rızasının kazanılacağı yer niyetiyle bakıldığı gibi aynı niyeti taşıyarak girilen mesela evde de muvaffak olmak mümkündür, çünkü bu niyet ve mantıkla girilen camide muvaffak olunmuştur.

Hayatının bütününe Allah ve Peygamberi gibi gördüğümüzde evde de mutlu oluruz, çocuklarımıza da iyi annelik-babalık ederiz. Hacca gittiği, hafız olduğu, Kur'an okuduğu, tarikat dersi aldığı hâlde çocuklarının gözünde 'güzel anne-baba' olma seviyesine gelemeyenler, çocukların kendi çaplarında

hatalarının yanı sıra, acının içinde bile güzellik hissedemeyenler -beş on sene değil- asırlar boyunca ona yalvardığı hâlde Allah dedirtemediği çocuğuna son dakikada bile 'yavrucuğum' diyerek hitap eden Nuh aleyhisselamı anlayamamışlardır.

Mesele hiperaktif, ders çalışmayan, kavgacı, sorunlu, yaşı ilerlediği hâlde başını örtmeyen çocuğa ne diyeceğimiz meselesi değildir; bunlar ve daha nice konu ayrıntısının ayrıntısı sayılır. Mühim olan insanın babalık ağırlığını Peygamber aleyhisselamdan miras almak, Nuh aleyhisselamın sabrını örnek edinmek yolunda olmasıdır ki bu başarılığında gökler ve melekler insanın arkasında durur. O zaman insan gam yemez, sıkıntı çekmez. Fakat ana akımda sorun yaşandığı, Resûlullah aleyhisselamın nesil yetiştirmekte kullandığı ana malzemeler kullanılmadığı sürece dünyanın en güzel eşiyle evlense dahi altı ay içinde parazit oluşturmak, iç çamaşırına idrar kaçırdı diye çocuğu tutup kesmek işten değildir. Çünkü dünyada var olmanın temel prensiplerinde sorun yaşanmakta, dünyayı cennet zannetmek gibi bir gaflete düşülmüştür bir kere.

Sonuçta güzel annelik ve babalık Peygamber aleyhisselamın elinde mümin olmak ve Müslüman olabilmekle meydana gelir. Öbür türlü olacak şey anca maaşın yarısını pedagoga vermektir.

Annelik-babalığın güzel olabilmesi üç kademedede anlaşılmalıdır:

Birinci basamak: Anne-baba kızmayan insanlardır.

İkinci basamak: Allah ona hangi çocuğu verdiyse onunla mutlu olmak güzel anne-babanın işidir.

Kaderin dışında bir sinek vızıltısının bile dünyada mümkün olmayacağına iman eden Müslüman, çocuğu hasta, yaramaz, deli, hırsız da olsa mücadelesinden vazgeçmez ve bunun Allah tarafından verilmiş bir imtihan olduğunu bilir. Ağustos ayında güneş çok yakıcı olduğu için sinirleniyor mu insan?

Kendi anne-babası yaratılmadan bile binlerce sene önce çocuğunun kaderinin yazıldığına iman eden Müslüman, o kaderi 'düzeltmek' ile ilgili sorumluluk taşımadığını da bilir. Kaderin hesabını vermeyecektir. Sadece o çocuğun anne-babası olmanın gereği her neyse onu yerine getirmekle mükelleftir. Annelik-babalık imtihanı tam olarak budur.

Üçüncü basamak: En umulmaz çocuk için bile ümit beslemelidir.

Çocuk doğalgaz borusunu açıp sonra da kibrit yaksa ve evi havaya uçursa bile onun günün birinde evliyadan bir insan olabileceği umudu taşınabilir. Şeytanın insana telkini, "besmelesiz mi bu... kime çekti böyle... ne biçim çocuk..." şeklinde sürdükçe düşünülen şu olmalıdır: "Kime çekerse çeksin onu Allah yaratmıştır."

Kaldıramayacağı yükü hiçbir kuluna vermeyen Allah'ın, mücadeleyi yürütemeyecek olsa o çocuğun imtihanını da omuzlarına yüklemeyeceğine iman eder. Ve bu anne-baba, seccadesinde Rabbiyle baş başa kaldığında artık dünya gelse onu oradan ayıramaz. Güzel anne-baba dua silahına güvenir.

Anne-baba olmayı bu üç basamak hâlinde düşünmeyi gerektiren şudur ki anne-baba da kuldur, Allah'a kulluğun tıpkı namaz, oruç, sadaka gibi bir parçasıdır. Güzel bir eş buldum, evlendim, mutlu oldum, bir yastıkta kocadık... edebiyatıyla işi olmaz güzel anne-babanın. Macera bundan ibaret asla değildir. Bakışı şudur: Rabbim beni nasıl ezan okununca camiye çağırıyorsa çocuk uyandığında da onunla ilgilenmemi emretmiştir. Allah'ın emanetini Allah adına bakıyor, annelik-babalığı Allah'a kulluk olarak görüyorum.

Güzel anne-baba şunu bilir: Benim yaptığım annelik-babalık değil, kulluktur. Yaptığım iş, haccederken yaptığım her neyse odur. Bu böyle görülmez de 'herkesin bir çocuğu var, benim de olsun hem saçları da şöyle olsun' düzeyinde anlaşılırsa meseleye cahil, Allah tanımaz, kader bilmez kimselerin düzeyinden bakılmış olur.

Çocuğunu sünnet ettirirken olduğu gibi kirli çamaşırını temizlerken de ibadet hâlinde olduğunu bilir anne-baba. İbadet olan namazı şova çevirmediği gibi çocuğu üzerinden de şov yapmaz, çünkü ibadetle oyun olmaz. Mamasını yedirirken, okula götürürken, oyun oynarken, namazı öğretirken ibadet hâlinde anne-baba.

Bunaldığında da dua kapısının hep açık olduğunu bilen anne-baba bu süreci izlerse daima mutludur, o mutlu olduğundan yavrusu da mutlu olur.

Bazı ayetler ve hadis-i şerifleri güzel anne-baba olma mücadelemizde hep yanı başımızda hissetmek ve rehber edinmek üzere okuyacak, zihnimize not edecek ve amelimizde kullanacağız.

1- “Mümin hep iyi durumdadır; başına sıkıntı gelir, sabredip kazanır; iyi durumdayken de şükrederek kazanır.”

Bu hadisin annelik-babalık ile ilgisi mümin için karakter ana hatlarını çizmesindedir. İyi çocuğu olan çocuğun iyiliğine şükredecek, berbat çocuğu olan da gördüğü berbatlıklara sabredek ve ikisi de kazanıp cennete girecektir. Esas gayesi cennetse ve bunda samimiyse biri, yani dünyada ebediyen kalmayı aklından geçirmiyorsa yol budur. Çocuğuyla ilgili bir belaya uğrayan kimse için bu tam bir cennet sebebi hâline gelebilir; sabreder ve cenneti kazanabilir. Çocuğu her dediğini yapan, leb demeden leblebiyi anlayan da şükrederek aynı cenneti kazanabilir.

Ana eksen üzerinden ilerlendiği zaman Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, Müslümanlığımızın çizgilerini belirlemiştir. Anne-baba da bu çizgilere uyar.

2- Al-i İmran suresinin 134. ayet-i kerimesini anne-baba ve eş olduğumuz her gün hatırlamamız lazımdır:

Allah Teâlâ, “Rabbimizin cennetine koşun” buyurduğu ayetinden sonraki ayette o cenneti kime vereceğinden söz ederken şöyle buyurmaktadır:

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

“Darlıkta ve genişlikte Allah için infak edenler, sinirini içine gömenler ve insanları affedenler...”

Allah cennetini kime söz vermiş? İşi iyi olduğunda da darlık zamanında da infak eden, Allah için verme kapasitesinde olanlara; sinirlendiğinde sayıp sövmeyen, sinirini içine gömme erdemliliğini gösterenlere; insanlardan gördüklerini affedenlere. Oğlun-kızın insansa affedeceksin ki cennete girebilesin. Sokakta tanımadığı insanlar ayağına bastığı zaman özür dilediklerinde, “önemli değil” diyor da kendi öz evladı hata ettiğinde onu affetme becerisi gösteremiyorsa bir baba, onun cenneti slogandır sadece. Rabbimiz Kur’an’ında, cennetine kimi alacağından bahsederken affedicilik karakterde olan ve sövüp hakaret etmeyen kimselerden söz etmektedir. Çocuğumuz da insan olduğuna göre...

Çocuğuna suç biriktiren, yıllar sonra açtığı bahislerle “sen şunu şunu yapmıştın” diyerek babalığını dosya tutma uzmanlığı şeklinde gösteren baba ve anneliğini, kendi çocuğunu komşularla çekiştirerek yıpratana anne bu ayetle uyusmuyor demektir.

Resûlullah aleyhisselamın torunlarından birinin hizmetçisi, onun ayağına su dökerken maşrapayı düşürmüş ve maşrapa kırılmış, su dökülmüş. Bundan ne çıkar, diyebiliriz belki ama çölde bir bardak suyun bile çok değerli olduğunu hesaba kattığımız, maşrapanın da hemen bulunabilen bir şey olmadığını bildiğimizde işin çehresi değişiyor.

Hizmetçinin ödü patlamış ve “kızmayın bana” demiş. Efendisi, “tamam, kızmadım” diye cevap verince, beriki bu sefer, “ayet-i kerime bu kadarla bitmiyor, affetmekten de söz ediyor” deyivermiş.

Efendisi yine, “peki, affettim de” demiş. Hizmetçi bu sefer, “ayet bu kadar da değil, Allah infak edenlerden bahsediyor ayetinde” deyince kırdığı ibriği böylece cebine giren paraya dönüştürmüş.

3- “Paranızla kimsenin gönlünü alamazsınız. Gülyüz ve ahlakınızla insanları kendinize çekin.”

Resûlullah aleyhissalatu vesselam hayata dair çok güçlü ve temel bir prensip öğretiyor. Bütün babalar şunu bilmelidir: Baba, çocuğu harçlık vererek veya oyuncakçıya bol bol götürerek aslında kazanamaz; ‘yavrum’ derken yüzüne gelen gülümsemeyse çocuğu mest edebilir. Bu güler yüzü sakınmak ama diğer yandan istediğinden bile fazla oyuncak-yiyecek almak yalnızca çocuğun ahlakını bozmaya yarar.

4- “Mümin geçinen ve geçinilebilen insandır. Geçinmeyen ve geçinilemeyen kimsede hayır yoktur. İnsanların en iyisi insanlara faydalı olandır.”

Geçinilemez anne ve baba, hayırlı insan olmadığı gibi iyi Müslümanlığa da sahip değildir. Namazı uzun uzun kılıyor olması başka meseledir.

“Ama çocuk çok parazit” itirazı geçersiz bir cümledir. Otuz yaşındaki anne-baba bunu söylediye üç yaşındaki çocuktan kendi hayat tecrübesini, anlayışını ve kapasitesini bekleyerek mi söylüyor? Üç yaşındaki çocuktan on gram beklenen anlayış otuz yaşındakinden kat be kat fazla beklenmez mi? Öyleyse çocuğun anlayışsız olduğu itirazı makul veya mantıklı değildir.

Anne-baba, geçinmeyi bilen insandır. Çocuğu geçimsizse onunla da geçinebilen insandır anne-baba.

5- Ebu Hureyre radiyallahu anh, Efendimiz aleyhissalatu vesselama bir adamın gelip “bana nasihat et” dediğini, Efendimiz’in de ona, “kızmayacaksın” buyurduğunu rivayet etmektedir. Adam bir daha nasihat isteyince yine “kızmayacaksın”, bir kere daha isteyince tekrar “kızmayacaksın” buyurmuş.

Müslüman bir insan, bir sahabi, Efendimiz aleyhisselama geliyor ve hayatı yaşamak konusunda yardımını dokunacak bir nasihat istiyor. Peygamber aleyhisselam ona, “teheccüde kalk” veya “perşembe orucunu mutlaka tut” buyurmuyor da “kızmayacaksın” buyuruyor. Camide soru sorulan Resûlullah aleyhisselam, evde de cevapları verecek olandır.

Müslüman karakterli insan, kızmayan insandır. Ancak bu kızmama elbette kâfirlere karşı olduğunda değil ümmet-i Muhammed’in fertlerine ve dahası, evinin ahalisine karşı takındığı tavırlarda geçerlidir. Ümmetin topraklarını mahveden kâfirlere ve onların sistemlerinin bekçilerine volkan olup püsküren, evindeyse kızılacak şeyleri içine atan ve kimsenin kalbini incitmeyen Müslüman olmak, kızmamanın dengesidir.

6- “Müslümanın başına gelen bütün sıkıntılar ve eziyetler hatta ayağına batan bir diken bile onun günahlarının dökülme sebebidir.”

Annesinin sabaha kadar ağlamasına sebep olan çocuk, aynı zamanda o annenin günahlarını eriten bir temizleyicidir. Gizliden gizliye çocuğunu bir kere daha öpmelidir ki sayesinde günahları dökülmektedir. Efkârlar, dertler, ağrılar, sıkıntılar... yürürken ayağa batan diken seviyesinde küçük şeyler bile müminin günahlarından bir kısmını eritiyor, günahı yoksa sevap olarak yazılıyor ve her hâlde onun için kâra dönüşüyor.

“Bizim çocuk hepten azdı!” demek aslında günahları hepten temizliyor anne-babasından diye düşünmeyi gerektirir. Ama Resûlullah aleyhissalatu vesselamın sözlerini dinlerken adeta haber bülteni dinlediği içtenlik ve candanlık seviyesiyle dinlerse insan, elbette çıkarması gereken dersleri de çıkaramayacaktır.

7- “Sabır olayın ilk anındadır.”

Çocuğa beddua için ağzını açtığı anda bu hadis-i şerifi aklına getiren anne-baba hemen kendine çekidüzen verecektir. İşte o zaman Medine Müslümanı olabilir. “Misafir varken çok yaramazlık etti” bir bahane türü değildir, zaten tam o anda sabredilmesi gerekiyordur. Anne-baba tam oturmuş, önemli bir konuyu halledecekken çocuk gürültü ediyor, rahatsızlık veriyorsa tam o esnada sabredilecek demektir. Durmak istendiğinde var olan frene fren denir. Araba zaten bir yere çarpmışsa freni daha ne yapasın ki?

Güzel anne-baba, anında durmayı bilen ve bunu sağlayacak sistemi kendi içinde geliştirmiş kişidir. “Bütün dertler bugün beni buldu!” değil “bugün epey sevap yazılacak bana galiba” diyen anne-babanınki mümin bakışının kalitesi olabilir.

8- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, yukarıda zikrettiğimiz bakış açısının başka bir numunesi olarak bir gün ashabına, “siz kime pehlivan diyorsunuz?” şeklinde bir soru sormuş. Ashabı da “tuttuğunu devirene pehlivan denir” diye cevaplayınca, “ben öyle görmüyorum” buyurmuş: “En gergin anında kendini tutabilen adam pehlivandır.”

Hanımına karşı volkan kesileceği anda Rabbinin hatırı için susan pehlivandır Peygamber’inin gözünde. Yoksa üçten otuz altıya kadar boşadıktan sonra ‘estağfrullah’ herkes der. Elinin tersiyle bir vurup duvara yapıştırabileceği çocuğun gözlerine bakınca elini Resûlullah’ın tuttuğunu bilen ve sinirini sindiren, işte o tarif edilen pehlivan Müslüman’dır. Bu pehlivanlığın madalyası da cennettir.

9- “Biriniz bunaldığı zaman ‘çok berbat oldum’ demesin. Müslüman berbat olmaz. ‘Çok yoruldu’ desin.”

Stresli olduğunu, sıkıldığını, yorulduğunu itiraf etmeli ama bitip tükendiğini söylememelidir. Zira ağzından bir kere “biz bu çocukla uğraşamayacağız, yedi bitirdi bizi” çıkaran kimse artık şeytana hayatının en büyük primini vermiş demektir. Şeytan bundan sonrasını çorap söküğü gibi getirebilir. Yani vaziyet fena olsa bile bu şekilde dillendirilmemesi gerekiyor.

Anneler komşularıyla kendi çocuklarını çekiştirecekleri esnada bu hadisi hatırlarına getirmeli, dillerini tutmalıdırlar. “Sıkıntımız çok ama Rabbin ona göre de sabrını veriyor” deyip şeytanı çıldırtmak gerekir. Mızızlanma arttıkça şeytan güçlenir, yaptıkları prim kazanır. Her düşünülen negatif cümle ve verilen her olumsuz mesaj, İblis’e verilen bir tavizdir. Hâlbuki müminler olarak biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme tam şekilde itimat ediyor, bizi yolda bırakmayacağına kesin biçimde güveniyoruz.

Ancak tekrar vurguluyoruz ki ‘Müslüman çocuk yetiştirme’ işini mesela Riyazu’s-Salih’in den bu başlık altında bir grup hadisi okuyup uygulamakla halledilecek bir konu zannediyorsak yanılırız. Çocuk yetiştirmek veya başka herhangi bir konu, insanın Müslüman olunca bünyesinde zaten var olacak bir şeydir, bundan sonraki mesele yalnızca onu aktifleştirmeye kalır. Müslüman kimliğini ortaya koyduğumuzda zaten İslam ortada demektir ve o da ne zaman sinirleneceğimizden sessiz kalacağımıza kadar her şeyimizi belirler.

Müslümanlığın temelini yakalayan biri dünyanın en güzel babası, en güzel annesidir. Sorunumuz Resûlullah aleyhisselamin şeriatından beğenerek seçip almaktır, güzel anne-baba olamayışımızın temel problemi burada yatar. Çektiği sıkıntıların ecrini Allah’tan alacağını bilip buna iman eden birini evladı ağlatamaz, hem de hiç ağlatamaz. Ama dünyayı cennet zannedenler cehennem gibi bir hayat yaşamak zorundadırlar.

Güzel anne-baba, çocuğuyla arkadaş gibi konuşabilendir. Çocuğunun önünde kılıbık ve yılışık olan anne-baba değil bu sözünü ettiğimiz tabii. Ona hediye vermek, gönlünü yapmak ve gülüp oynamak, sululuk ve ayarı kaçırmak değildir. Kaç çocuğu olursa hepsini tek bir çocuk gibi görüp tek muameleye tâbi tutmayı başaramayan biri güzel anne-baba olamaz, rahmetten uzaktır. Çünkü adaletin çocuğa

karşı sağlanamadığı bir dünyada kâfire karşı sağlanması da mümkün değildir. Fakat eşitlik değil adaletten söz ediyoruz, burası önemlidir. Adalet hak edene hak ettiğini vermek, zulmetmemektir.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, “çocuklarınıza adil olun, illa taraf tutacaksınız kız çocuğun tarafını tutun” buyuruyor.

Güzel anne-baba olmak isteyen, çocuğunu yarının ümmet-i Muhammed’inden bir Müslüman olarak görmelidir. Yarının Müslümanı olarak yetiştirilen çocuğa kendi gününün şartlarına göre imkân sağlanmalıdır; bilgisayarsa bilgisayarla, günün sıkıntıları neyse o sıkıntılarla ilgili kültür donanımıyla. Bin sene öncesinin Bağdat menkıbelerini merkeze alarak eğitim metodu geliştirmek değil, elli sene sonrasının fitne ve fesadına göre zihnini hazırlamak lazımdır.

Ve güzel anne-baba, çatlayıp ölse bile çocuğuna beddua etmeyendir. Ne kendine ne çoluk çocuğuna beddua etmemek bu anne-babanın şiarıdır. Ama şımartmamalıdır da. Çocuğunun önünde kul köle olan anne-baba o arada farkında olmaksızın dinini, şahsiyetini ezer. Çocuk şunu anlamalıdır: Annemle babam iş duygusallığa geldiği, benimle ilgili olduğu zaman adeta küçük kardeşim gibi oluyorlar ama edepsizlik yaptığımda şımşek olup çakıyorlar, hele haram bir iş gündeme geldiğinde yemekten kesiliyorlar. Çocuk bu farkı görmelidir.

Döven anne-baba için de söylenecek tek cümlemiz olabilir: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu dünyada kimseye el kaldırmamıştır, çocuk dövmemiştir, üstelik cahiliye devrinin çocuklarını yetiştirmiştir. Hiçbiri doğduğunda kulağına ezan okunmamış, şaraplar içinde doğup büyümüş çocukları tek fiske atmaksızın yetiştirmiştir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.